

**URZĄD
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W KRAKOWIE**

31-011 Kraków, Pl. Szczepański 5
Tel /fax (0-12) 421-75-79, 421-74-98
E-mail: krakow@uokik.gov.pl

L.dz. RKR-411-3/03/LP-2/04

Kraków, dn. 26 stycznia 2004 r.

Decyzja nr RKR - 1/ 2004

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2003r. Nr 86 poz. 804), stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy oraz § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 18 poz. 172) - po przeprowadzeniu z urzędu postępowania antymonopolowego

w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ww. ustawy, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Zakład Energetyczny Kraków S.A w Krakowie pozycji dominującej na rynku dystrybucji i obrotu energią elektryczną na obszarze jego działania, poprzez nierealizowanie - po dniu 28 października 2000 r. - obowiązku określonego w par. 17 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 października 1998 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz.U. nr 135, poz. 881), w świetle którego: *„jeżeli w ciągu pięciu lat po wybudowaniu przyłącza zostaną przyłączone do niego nowe podmioty, przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane do ustalenia kosztów wspólnych budowy lub rozbudowy sieci dla tych podmiotów i obliczenia nowych opłat za przyłączenie, a w przypadku powstania nadwyżki w poniesionej przez pierwszy podmiot opłacie za przyłączenie – zwrócenia tej nadwyżki pierwszemu podmiotowi”* **i nakazuje zaniechania jej stosowania.**

Uzasadnienie

W związku z wystąpieniem Biura Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie rozliczenia z tytułu przyłączenia do sieci Zakładu Energetycznego Kraków S.A. w Krakowie (zwanego dalej „Zakładem”) jednego z jego odbiorców, organ antymonopolowy wszczął postępowanie wyjaśniające. W toku tego postępowania organ antymonopolowy ustalił, iż istnieją podstawy do wszczęcia postępowania antymonopolowego przeciwko Zakładowi.

Postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte w dniu 7 sierpnia 2003 r. pod zarzutem stosowania przez Zakład praktyk ograniczających konkurencję polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku dystrybucji i obrotu energią elektryczną, poprzez nierealizowanie obowiązku określonego w par. 17 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 października 1998 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów

do sieci elektroenergetycznych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz.U. nr 135, poz. 881) - co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 powołanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – zwanej dalej „ustawą o ochronie (...)”.

Powyższe rozporządzenie (zwane dalej „rozporządzeniem z 1998 r.”) weszło w życie w dniu 21.11.1998 r., a powołany par. 17 ust. 4 stanowi (cyt.): „*jeżeli w ciągu pięciu lat po wybudowaniu przyłącza zostaną przyłączone do niego nowe podmioty, przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane do ustalenia kosztów wspólnych budowy lub rozbudowy sieci dla tych podmiotów i obliczenia nowych opłat za przyłączenie, a w przypadku powstania nadwyżki w poniesionej przez pierwszy podmiot opłacie za przyłączenie – zwrócenia tej nadwyżki pierwszemu podmiotowi*”.

Rozporządzenie z 1998 r. – z dniem 28 października 2000 r. - zostało zastąpione rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 25 września 2000 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz.U. nr 85, poz. 957) - zwanym dalej „rozporządzeniem z 2000 r.”.

Rozporządzenie z 2000 r. nie zawiera przepisów dotyczących pokrywania kosztów przyłączenia do sieci, jak również nie nakłada na przedsiębiorstwa energetyczne obowiązku powtórnego naliczenia opłat za przyłączenie i zwrotu odpowiedniej ich części w przypadku zaistnienia nadwyżki.

W toku postępowania wyjaśniającego a następnie antymonopolowego, organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

Pod rządami rozporządzenia z 1998 r. Zakład przyłączył do swojej sieci ponad 11 tys. obiektów, pobierając od przyłączanych podmiotów (zwanych dalej „podmiotami lub odbiorcami pierwszymi”) opłatę za przyłączenie ustaloną w taryfie zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (pismo Zakładu z dnia 25.11.2003).

W tym samym okresie Zakład dokonał ponownego przeliczenia opłaty przyłączeniowej i zwrotu nadwyżki pierwszym podmiotom w 5 przypadkach. Nadwyżka opłaty przyłączeniowej została zwrócona, ponieważ nowe przyłączenie do wcześniej wybudowanego przyłącza miało miejsce przed dniem 28 października 2000 r., tj. w okresie obowiązywania rozporządzenia z 1998 r.

Zdaniem Zakładu (pismo z dnia 6.06.2003 r.), obowiązek zwrotu nadwyżki pierwszemu podmiotowi nie istniał i nie istnieje w tych wypadkach, gdy kolejne przyłączenia miały miejsce po dniu 28 października 2000 r. Zakład uważa, iż 5 letni okres, o którym mowa w par. 17 ust. 4 rozporządzenia z 1998 r. uległ skróceniu i skończył się z chwilą wejścia w życie rozporządzenia z 2000 r. (tj. w dniu 28 października 2000 r.), które uchylilo w całości rozporządzenie z 1998 r., nie wprowadzając przy tym żadnych przepisów intertemporalnych dotyczących zwrotu nadwyżki w opłacie przyłączeniowej.

Za takim rozumieniem wprowadzonych zmian przemawia również - zdaniem Zakładu - nowela ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. nr 54, poz. 348 ze zm.), która weszła w życie w dniu 14 czerwca 2000 r. (opublikowana w Dz.U. z 2000 r. nr 48 poz. 555). Nowela ta ograniczyła wysokość opłat za przyłączenie do sieci do ¼ średniorocznych nakładów inwestycyjnych na budowę odcinków sieci służących do

przyłączenia podmiotów ubiegających się o przyłączenie (obecny art. 7 ust. 5 Prawa energetycznego), a zatem – zdaniem Zakładu - skoro z dniem wejścia w życie rozporządzenia z 2000 r. opłata za przyłączenie nie pokrywała całości kosztów przyłączenia, utrzymanie obowiązku zwrotu ewentualnych nadwyżek w opłacie za przyłączenie pierwszym odbiorcom stanowiłoby dla przedsiębiorstwa energetycznego źródło dodatkowych strat.

Zakład zwrócił uwagę, że par. 30 „Zasad Technik Prawodawczych”, które stanowią załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz.U. nr 100, poz. 908), nakłada na ustawodawcę obowiązek wprowadzenia do każdego aktu prawnego m. innymi przepisów przejściowych, w których reguluje się wpływ nowego aktu prawnego na stosunki powstałe pod działaniem przepisów dotychczasowych. W ocenie Zakładu, skoro pomimo obowiązywania powyższej zasady, w przepisach przejściowych i końcowych rozporządzenia z 2000 r. brak jest jakiegokolwiek regulacji utrzymującej w mocy przepisy dotyczące zasad rozliczeń z odbiorcami przyłączanymi pod rządami rozporządzenia z 1998 r., to należy ostatecznie przyjąć, iż ustawodawca całkowicie uchylił możliwość stosowania przepisu par. 17 ust. 4 rozporządzenia z 1998 r. po dniu 28 października 2000 r. W ocenie Zakładu, po tej dacie brak jest zatem podstaw prawnych do zwrotu ewentualnych nadwyżek odbiorcom, którzy uiszcili wcześniej opłaty przyłączeniowe.

Kierując się powyższym przekonaniem Zakład generalnie nie przeliczał ponownie kosztów przyłączenia i nie dokonywał ewentualnych zwrotów części opłaty przyłączeniowej w sytuacji, gdy kolejne przyłączenie do tego samego przyłącza miało miejsce po dniu 28.10.2000 r. pomimo, że pierwsi odbiorcy zostali przyłączeni do sieci przed tą datą i wnieśli taryfową opłatę przyłączeniową.

Zakład podniósł równocześnie, iż jego zachowanie nie nosi znamion nadużywania pozycji dominującej, a jedynie jest przejawem dostosowania się do nowej sytuacji na rynku wywołanej niewłaściwą polityką gospodarczą administracji. W ocenie Zakładu – który na tę okoliczność powołał się na orzeczenie Sądu Antymonopolowego z dnia 21 maja 1993 r. (sygn. akt Amr 9/93) - wobec dopuszczenia przez ustawodawcę do powstania luki w prawie, jego własne działania nie uzasadniają uruchamiania sankcji przewidzianych w ustawie o ochronie (...).

Zakład wyjaśnił, iż nie jest mu znana liczba przypadków, w których do przyłącza wybudowanego pod rządami rozporządzenia z 1998 r., przyłączone zostały kolejne podmioty w sytuacji, gdy kolejne przyłączenie miało miejsce po dniu 28 października 2000 r. Ze względu na brak odpowiedniej ewidencji, ustalenie tej liczby wymagałoby dokonania przeglądu wielu tysięcy przypadków przyłączeń. Podniósł jednak, iż w jego ocenie mogą to być jedynie nieliczne przypadki, gdyż w procesie przyłączania odbiorców do sieci Zakład przyjął zasadę tzw. „krótkiego przyłącza”. Polega ona na tym, że wszystkie odcinki linii energetycznych, które mogłyby w przyszłości służyć do zasilania więcej niż jednego odbiorcy są traktowane jako sieć w rozumieniu przepisów Prawa energetycznego, za rozbudowę której odbiorca nie ponosi żadnych dodatkowych opłat. W takich przypadkach odbiorca wnosi opłatę jedynie za odcinki linii energetycznych, które mogą służyć tylko do zasilania należących do niego obiektów, tj. za przyłącz, który za względów technicznych nie może zostać przekształcony w przyszłości w odcinek sieci.

Zakład przedłożył szczegółowe informacje na temat 5 przypadków, w których dokonano ponownego przeliczenia opłaty przyłączeniowej i zwrotu nadwyżki, ponieważ kolejne przyłączenie do tego samego przyłącza nastąpiło w okresie obowiązywania rozporządzenia z 1998 r. W trzech wypadkach zwrot nastąpił na wniosek odbiorców, w pozostałych dwóch z inicjatywy Zakładu.

Jednocześnie we wszystkich tych 5 przypadkach powtórne przyłączenie nastąpiło do tzw. krótkiego przyłącza. Udzielając tych informacji Zakład wyjaśnił, iż w chwili dokonywania pierwszego przyłączenia, nie jest w stanie przewidzieć przyłączeń nowych odbiorców do tego samego przyłącza. Te ostatnie przyłączenia uzależnione są bowiem od organów wydających decyzje dotyczące prac budowlanych. Stosowanie zasady „krótkiego przyłącza” minimalizowało zatem ryzyko nadpłacenia przez pierwszego odbiorcę opłaty za przyłączenie.

W toku postępowania antymonopolowego ustalono także, iż wzór umowy o przyłączenie do sieci zawieranej z odbiorcami przez Zakład w okresie obowiązywania rozporządzenia z 1998 r. nie zawierał informacji o obowiązku Zakładu wynikającym z treści par. 17 ust. 4 tego rozporządzenia, a zatem umowa nie informowała o możliwości ewentualnej zmiany wysokości opłaty przyłączeniowej, gdy wystąpią okoliczności przewidziane w tym przepisie (tj. nastąpi kolejne przyłączenie do tego samego przyłącza).

Mając powyższe ustalenia na uwadze organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Istotą praktyk ograniczających konkurencję, określonych w art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie (...), jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Ustawa nie wymienia w sposób wyczerpujący przejawów nadużywania pozycji dominującej na rynku, a jedynie ogranicza się w art. 8 ust. 2 do wyliczenia typowych przykładów takich zachowań. Z uwagi na otwarty katalog tych praktyk nie ma formalnych przeszkód, aby został on rozszerzony także o działania przedsiębiorców noszące znamiona bezprawnego zachowania ograniczającego swobodę innych uczestników rynku lub eksploatującego pozycję na nim zajmowaną.

W niniejszej sprawie rynkiem właściwym w rozumieniu art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie (...) jest lokalny rynek dystrybucji i obrotu energią elektryczną na terenie działalności Zakładu, tj. na obszarze byłego województwa krakowskiego i nowosądeckiego. Na tak wyznaczonym rynku Zakład jest jedynym dostawcą energii elektrycznej, a zatem zajmuje na nim pozycję dominującą w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy.

W ocenie organu antymonopolowego Zakład, opisanym wyżej działaniem - polegającym na nie poddawaniu analizie kolejnych przyłączeń pod kątem ewentualnego zwrotu pierwszym podmiotom części opłaty przyłączeniowej po dniu 28.10.2000 r. - nadużył dominującej pozycji rynkowej.

Rozpatrując podniesiony przez Zakład problem istnienia lub nieistnienia powyższego obowiązku po dniu 28.10.2000 r., przytoczyć należy orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego w zakresie ochrony praw nabytych.

W wyroku z dnia 22 czerwca 1999 r. (K.5/99 OTK ZU 1995/5 poz.100) Trybunał stwierdził, iż „... ochrona praw nabytych jest jednym z elementów składowych zasady zaufania do państwa i do stanowionego przezeń prawa, wynikającej z zasady demokratycznego państwa prawnego. Zasada ochrony praw nabytych zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zasada ochrony praw nabytych zapewnia ochronę praw podmiotowych – zarówno publicznych jak i prywatnych. Poza zakresem stosowania tej zasady znajdują się natomiast sytuacje prawne, które nie mają charakteru praw podmiotowych ani ekspektatyw tych praw”. Trybunał Konstytucyjny sprecyzował bliżej zakres sytuacji prawnych objętych ochroną w orzeczeniu z dnia 11 lutego 1992 r. K.14/91 (OTK 1992/I poz. 7 str. 93). Stwierdził wówczas, że „zasada

ochrony praw nabytych objęte są zarówno prawa nabyte w drodze skonkretyzowanych decyzji, przyznających świadczenia, jak i prawa nabyte in abstracto zgodnie z ustawą przed zgłoszeniem wniosku o ich przyznanie. Gdy idzie o ekspektatywy praw (...) Trybunał stanął na stanowisku objęcia ochroną ekspektatyw maksymalnie ukształtowanych, tj. takich, które spełniają wszystkie zasadniczo przesłanki ustawowe nabycia praw pod rządami danej ustawy bez względu na stosunek do niej późniejszej ustawy”.

Trybunał wielokrotnie podkreślał, że odstępianie od zasady ochrony praw nabytych jest dopuszczalne w szczególnych okolicznościach, gdy przemawia za tym inna zasada konstytucyjna. Precyzując pojęcie „szczególnych okoliczności” uzasadniających odejście od ochrony praw nabytych Trybunał stwierdził, iż chodzi tutaj o „*sytuacje nadzwyczaj wyjątkowe, gdy za względów obiektywnych zachodzi potrzeba dania pierwszeństwa określonej wartości chronionej, bądź znajdującej oparcie w przepisach Konstytucji (...). Wyjątkowość sytuacji nakazuje dokonanie oceny pod tym względem w każdej z osobna sytuacji, jako że trudno jest tu o wypracowanie ogólniejszej uniwersalnej reguły*” (orzeczenie z dnia 29 stycznia 1992 r. K.155/91 OTK 1992/I poz.8).

Mając na uwadze powyższe stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, organ antymonopolowy nie podziela argumentacji Zakładu, jakoby wejście w życie rozporządzenia z 2000 r. uchyliło przewidziany w § 17 ust. 4 rozporządzenia z 1998 r. obowiązek zakładów energetycznych wobec tych odbiorców, którzy spełnili przesłanki określone w tym paragrafie.

W niniejszej sprawie doszło do maksymalnego ukształtowania ekspektatywy prawa podmiotowego. Zdaniem organu antymonopolowego odbiorcy przyłączeni do sieci Zakładu pod rządami rozporządzenia z 1998 r., którzy z tego tytułu wnieśli taryfową opłatę przyłączeniową, nabyli - na podstawie cytowanego na wstępie par. 17 ust. 4 tego rozporządzenia - prawo do otrzymania zwrotu ewentualnej nadwyżki w poniesionej opłacie w każdym wypadku, gdy do tego samego przyłącza zostali już lub zostaną w przyszłości przyłączeni kolejni odbiorcy, byleby tylko data tego kolejnego przyłączenia nie wykraczała poza okres 5 lat, licząc od daty przyłączenia pierwszego. Wynikające z powyższego zobowiązanie Zakładu do odpowiedniego przeliczenia – z własnej inicjatywy, a nie na wniosek odbiorcy - opłaty przyłączeniowej trwa nadal i w przypadku pierwszych odbiorców, którzy zostali przyłączeni do sieci Zakładu np. w ostatnim dniu obowiązywania rozporządzenia z 1998 r., kończy się dopiero w dniu 28.10.2005 r. (5 lat od daty 28.10.2000r., w której rozporządzenie z 1998 r. utraciło moc).

Pięcioletni termin określa czas, w którym Zakład związany jest jednoznacznie sformułowanym i ukształtowanym wcześniej obowiązkiem. Obowiązek ten obwarowany został zarówno zaistnieniem zdarzenia przyszłego i niepewnego - „*jeżeli (...) po wybudowaniu przyłącza zostaną do niego przyłączone nowe podmioty*” jak i terminem - „*w ciągu 5 lat*”. Obowiązek powyższy trwa nadal, gdyż żaden z przepisów przejściowych rozporządzenia z 2000 r. nie spowodował jego uchylenia, w tych sytuacjach, gdy nastąpiło już wybudowanie przyłącza. Rozporządzenie z 2000 r. przekreśliło jedynie powstanie po stronie Zakładu takiego obowiązku wobec tych podmiotów, które przyłącze wybudowały pod jego rządami, a zatem pod dniem 28.10.2000 r.

W toku postępowania antymonopolowego Zakład przyznał, iż ustalenie liczby odbiorców przyłączonych pod rządami rozporządzenia z 1998 r., w przypadku których kolejne przyłączenie miało miejsce po dniu 28.10.2000 r. wymaga – ze względu na brak odpowiedniej ewidencji - analizy wielu tysięcy przyłączeń. Równocześnie Zakład nie oprotestował wyrażonego przez organ antymonopolowy stanowiska, iż w tym stanie rzeczy uprawnienie do otrzymania zwrotu ewentualnej nadwyżki w opłacie przyłączeniowej

przysługuje bliżej nieokreślonej i nieznaney Zakładowi liczbie odbiorców, spośród ponad 11 tys. przyłączonych do sieci pod rządami rozporządzenia z 1998 r.

Fakt, iż skutkami działań Zakładu zastało lub może zostać dotkniętych potencjalnie wielu odbiorców, chociaż dokładna ich liczba – ze względu na zaniechanie przez Zakład monitorowania takich przypadków – nie jest znana, nadaje niniejszej sprawie charakter publiczny.

Dla oceny sprawy pod kątem art. 1 ustawy o ochronie (...), tj. naruszenia interesu publicznego, a także dla bytu praktyki ograniczającej konkurencję nie jest istotne, czy skutki działań sprzecznych z ustawą faktycznie na rynku występują. Uruchomienie instrumentów przewidzianych w tej ustawie uzasadnione jest nawet wówczas, gdy istnieje sama możliwość wystąpienia takich skutków. Stanowisko takie potwierdza utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, który m. innymi w wyroku z dnia 12 maja 1997 r. (I CKN 114/97) wskazał, iż istota rozpoznawanej sprawy nie sprowadza się do tego, czy przedsiębiorca odnosi korzyści z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lecz do tego, czy w zawieranych umowach zastrzega sobie uzasadnione, czy nieuzasadnione korzyści.

Odbiorców Zakładu, których faktycznie lub potencjalnie dotyczą skutki nadużywania pozycji dominującej podzielić należy na 2 grupy. Do grupy pierwszej należą ci, którzy z nabytych praw powinni byli już skorzystać, gdyż kolejne przyłączenie do ich przyłącza miało miejsce po dacie 28.10.2000 r., a Zakład nie dokonał ponownego rozliczenia poniesionej przez nich opłaty przyłączeniowej. Do grupy drugiej zaliczyć należy odbiorców, którzy warunki wynikające z par. 17 ust. 4 rozporządzenia z 1998 r. spełnią dopiero w przyszłości, jednak przez upływem 5 lat od daty przyłączenia pierwszego, a Zakład - kierując się prezentowanym stanowiskiem, iż po ww. dacie nie ciąży na nim określone w tym przepisie obowiązki - nie dokonałby ponownego rozliczenia z własnej inicjatywy.

Jak wynika z dokonanych ustaleń i analizy poszczególnych przypadków z okresu sprzed 28.10.2000 r., wykonywanie przez Zakład tzw. krótkiego przyłącza nie wykluczyło sytuacji, w których zastosowanie znalazł zapis par. 17 ust. 4 rozporządzenia z 1998 r. We wszystkich podanych przez Zakład przypadkach zwrotu nadpłaconej części opłaty przyłączeniowej, ponowne przyłączenie nastąpiło do takiego właśnie krótkiego przyłącza, a zatem w warunkach, które z założenia miały zapobiec powstaniu nadpłaty.

Organ antymonopolowy przyznaje, iż wobec zaniechania po dniu 28.10.2000 r. monitorowania przez Zakład przypadków kolejnych przyłączeń do przyłącza wykonanego pod rządami rozporządzenia z 1998 r. ustalenie liczby odbiorców, którzy winni skorzystać już z uprawnień przysługujących na podstawie par. 17 ust. 4 tego rozporządzenia i otrzymać zwrot części opłaty przyłączeniowej wymaga dokonania przeglądu wielu tysięcy przypadków.

Mając jednak na uwadze, iż zawarte pomiędzy tymi odbiorcami a Zakładem umowy o przyłączenie do sieci nie zawierają informacji wynikającej z treści par. 17 ust. 4 rozporządzenia, co oznacza, że odbiorcy nie mają świadomości przysługujących im uprawnień do otrzymania zwrotu, podjęcie takich działań przez Zakład, niezależnie od wyników takiego przeglądu - w ocenie organu antymonopolowego - jest niezbędne. Jak już wspomniano, inicjatywa w tym zakresie spoczywa wyłącznie w rękach Zakładu, gdyż tak przesądził ustawodawca stanowiąc, iż to „...*przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane do ustalenia kosztów wspólnych budowy i (...) zwrócenia nadwyżki...*”.

Odnosząc się do powołanego przez Zakład orzeczenia Sądu Antymonopolowego (obecnie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów) z dnia 21 maja 1993 r., organ antymonopolowy stoi na stanowisku, iż w rozpatrywanej sprawie nie można mówić o dostosowaniu się przedsiębiorcy do nowej sytuacji na rynku wywołanej niewłaściwą

polityką gospodarczą administracji lecz o odebraniu przyłączanym podmiotom - nierzadko konsumentom, tj. najsłabszym uczestnikom rynku - nabytych przez nich praw, z których skorzystanie nie zostało obwarowane żadnymi wymogami formalnymi, ani działaniami z ich strony.

Mając powyższe na uwadze, a zatem uznając, iż nierealizowanie przez Zakład, po dniu 28 października 2000 r., obowiązku wynikającego z treści par. 17 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 października 1998 r. stanowi nadużycie dominującej pozycji rynkowej - orzeczono jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie (...), w związku z art. 479²⁸ par. 2 k.p.c. - od niniejszej decyzji służy stronom odwołanie do Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Krakowie, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury
Barbara du Vall

Otrzymują:

1. Zakład Energetyczny Kraków S.A
ul. Dajwór 27
30-960 Kraków
2. a/a RKR